

Flacăra Credinței

Revista parohiei "Nașterea Maicii Domnului" din Lucerna - Horw

Apare cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif al Europei Occidentale și Meridionale

Septembrie 2016
Anul IX - Nr. 19

Nașterea Maicii Domnului

Sumar:

- Scurt Cuvânt, *PF Daniel, Patriarhul României*
- Predică la Nașterea Maicii Domnului, *Pr. Constantin Necula*
- Viețile Sfinților și Dreptilor Părinți Ioachim și Ana
- Rugăciune către Sfinții Părinți ai Maicii Domnului
- De ce ne rugăm în genunchi?
- Program Liturgic

„Nașterea Maicii Domnului, spune troparul, este bucurie pentru toată lumea pentru că din ea a răsărit soarele dreptății Iisus Hristos. Maica Domnului este izvor de binecuvântare prin rugăciunile ei pentru că ea aduce harul Preasfintei Treimi în Biserică și îl dăruiește oamenilor sub formă de milostivire, de ajutorare. Ea este ocrotitoarea fecioarelor pentru că a rămas Pururea Fecioară. Este ocrotitoare a mamelor pentru că a născut pe Fiul ei Iisus Hristos, Mântuitorul lumii. Este ocrotitoare a clerului pentru că Hristos Domnul este Marele Preot. Este ocrotitoare însă mai ales a celor săraci, a celor necăjiți, a celor care se află în neazuri. Așa cum se spune în cărțile noastre de cult, Maica Domnului este iubire cu smerenie pentru cei pe care nu-i mai iubește nimeni și ea este deci izvor de speranță.”

Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului, la Patriarhie (8 septembrie 2014)

Troparul Nașterii Maicii Domnului

Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea, că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos, Dumnezeul nostru. Și dezlegând blestemul a dat binecuvântare și stricând moartea, ne-a dăruit nouă viață veșnică.

Predică la Nașterea Maicii Domnului

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Amin.

Orice cuvânt am spune ca să tâlcuim într-un fel sau altul Nașterea Maicii Domnului, ar fi prea puțin. Nici Privegherea de aseară, care a durat suficient de mult, nici slujba în sine nu fac altceva decât să ne întărească gândul că în taina lui Dumnezeu e greu să mergi. Ești ca în pădurea aceea minunată de aur și de argint din basmele românești, în care, pe măsură ce te afunzi, descoperi că e tot mai adâncă și tot mai luminoasă, și tot mai plină de minuni.

De aceea poate că astăzi n-ar fi rău să ne oprim asupra unui singur lucru din momentul acesta mare al Nașterii Maicii Domnului, cea prin al cărei cuvânt de răspuns la chemarea Arhanghelului Gavriil – „Fie mie după cuvântul tău, în pace...” – a făcut cerurile să se deschidă și să se apropie iarăși de pământ.

După căderea lui Adam nu exista decât o singură posibilitate. Înainte de căderea lui, putea și omul să se urce la cer. Dar după aceea numai cerul putea să se coboare la om, pentru că omul ajunsese prea îndepărtat de Dumnezeu ca să mai creadă că poate urca până la El. Și aceea care s-a făcut scară și chivot, povară și turn, lumină și colimvitră binecuvântată a venirii lui Hristos, aceea este astăzi prăznuită întru Nașterea sa.

În fond, astăzi este duminica bunnicilor. Să nu vă mințiți! Pentru că astăzi prăznuim, într-un fel sau altul, harul dăruit lui Ioachim și Anei, curajul lui Ioachim și răbdarea Anei, doi oameni trecuți bine de vârsta de cincizeci, șizeci de ani... Dacă i-ai spune unui medic că o femeie e însărcinată la șizeci de ani, ar împușca-o! „N-are voie! Nu intră în canoanele științifice. Genetic, nu-i corect! Se va naște un monstru!...”

Ei, iată, nu-i chiar așa. Femeia asta cu răbdare a așteptat împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu. Vreau să vă povestesc ceva. Gândiți-vă! Astăzi este Duminica bunicilor lui Hristos. Vrem-nu vrem să recunoaștem, a avut bunici Hristos. Se poate că de aici și dragostea copiilor către bunicii lor, dintr-aceea că, într-un fel sau altul, ei identifică laolaltă cu Hristos că e important să ai bunici buni, ca să ai părinți buni. Pentru că educația copiilor începe cu douăzeci de ani înainte de nașterea lor: cu educația părinților. Cum să nu fie Hristos mulțumitor lui Ioachim și Anei, care I-au dăruit o Maică atât de binecuvântată, cum e Fecioara Maria?! Nu le-a fost ușor. Sigur, nu existau problemele economice de acum. Nici nu se punea problema că dacă ai mai mulți copii, sărăcești, ca acum. Nici nu existau astfel de lucruri, drăcești, de ucidere a copiilor. Despre avort nici nu se discută măcar în Scripturi, pentru că era atât de interzis, încât nici măcar pomenirea numelui nu se făcea în Cărțile Legii. Să știți, evreii aveau un cult al cuvintelor. Și așa cum numele lui Dumnezeu – Iahve – nu-L pomeneau decât foarte rar, tot așa și cuvintele mizere, pe care noi astăzi le folosim pe tot locul, n-o să le vedeți pomenite în Scriptură, pentru că nu au ce căuta acolo.

Ei bine, oamenii aceștia au așteptat o viață întreagă să primească și ei copii.

Și unul, și celălalt erau drepti înaintea lui Dumnezeu. Făceau minuni în mijlocul poporului. O poveste a vieții lui Ioachim relatează că, de exemplu, acesta vindeca oameni. Iar Ana nu era nici ea lipsită de bucuriile acestea ale unei soții a unui om atât de deosebit. Oameni rugători, oameni postitori, oameni care mergeau la Templu, care participau la viața liturgică a poporului lui Israel. Și atunci... „Cum n-au copii?!", și-au pus întrebarea evreii, care socoteau întotdeauna că familiile care n-au copii sunt blestemate.

La noi e invers. Dacă ai prea mulți copii, socotește lumea că ești dus un pic, că ești o țâr' blestat. Dar dacă reușești să nu ai copii decât atunci când îți calculezi cu calculatorul, cu șublerul, atunci lumea te crede deștept. Ei, deșteptăciunea nu-i chiar asta!

Ioachim, sătul oarecum de lipsa copiilor în viața lor, face un lucru extraordinar. Domnule, e un om curajos! Pleacă de acasă și – ne spune Evanghelia apocrifă a vieții Maicii Domnului – spune următoarele cuvinte: „Să trăiască Domnul Dumnezeu meu! Mă voi retrage în pustiu și voi sta și nu voi mânca nimic, ci numai mă voi ruga și voi plânge, până când Dumnezeu va da roadă pântecelui soției mele". Punct! Putea fi o zi, puteau fi 40 de zile, putea fi un an, puteau fi o mie de ani. Iată! Ioachim forțează mâna lui

Dumnezeu să facă minuni. Ce mult Îi place lui Hristos să fie forțat să facă minuni, la modul acesta!

Ioachim, bărbat desăvârșit, rămâne acolo departe și șade până la o vreme, când i se arată îngerul Domnului și-i zice: „Du-te, intră în cetate, fii împreună cu soția ta și va prinde prunc!”

Nici măcar nu se îndoiește Ioachim. Vine și, într-adevăr, Ana rămâne însărcinată. Dar Ioachim face și altceva. Iarși fugе în pustiu, și zice: „Voi sta aici numai cu pâine și cu apă până ce Dumnezeu va da semn că, într-adevăr, pruncul mișcă în pântecul soției mele”. Și a stat Ioachim timp de câteva luni bune numai pe pâine și apă, până când copilul a început să miște în pântecul Anei. Ce curaj! Ce curaj! Să forțezi mâna lui Dumnezeu să-ți

dea darul! Dar cât de mult Îi plac lui Dumnezeu lucrurile acestea! Închipuți-vă cum Se va fi uitat Hristos la bunicul Lui, Ioachim! Eu nădăjduiesc că l-a văzut, și cred că l-a văzut, că Maica Domnului era copilă când L-a avut pe Hristos. Vă dați seama cu ce ochi mirați s-a uitat la el și i-a zis: „Măi, cum M-ai forțat tu să vin din Împărăția Cerurilor să Mă întrupez pe pământ, pentru că Mi-ai dăruit o mamă atât de binecuvântată, încât ea însăși L-a forțat pe Tatăl s-o umbrească în Duhul Sfânt și să Mă dăruiască pe Mine lumii...”

Vedeți, poate că de aceea Hristos Domnul pune foarte mare accent de fiecare dată pe curajul mărturisirii. Numai că nu ne zice: „Măi, fraților, Împărăția lui Dumnezeu nu-i a

bălălăilor și a mutalăilor!...” Ioachim nu zice: „Doamne, dacă-mi dai – bine; dacă nu-mi dai – iară-i bine”. Nu. „Doamne, dă-mi! Nu pentru că merit, ci pentru ca să se slăvească Numele Tău în mijlocul poporului lui Israel.” Și se spune că a fost uimire mare în mijlocul poporului lui Israel, pentru că femeia aceea, Ana cea bătrână, a născut pruncă pe care, mai mult decât atât, socotind-o darul lui Dumnezeu, a închinat-o Templului. Nu-i lucru puțin acesta.

Noi ne închinăm copiii câte unei meserii. Nici nu schelălăie bietul bine când iese și deja-i doctor, matematician, inginer, astronaut – știu eu – , popă, dacă-i fiu de popă... Vă dați seama? Toți i-au pus pecetea, că-i musai să fie popă... O meserie mai mare decât alta. Era la grădiniță una mică odată și am întrebat-o: „Măriucă, ce ai să te faci, tată, când ai să fi mare?” „Fizician atomist.” Ce-i aia nici nu știa copila aceea de la grupa mică, dar i se pistonase în cap ce trebuie să se facă.

Puțini dintre noi mai suntem atenți că la Taina Botezului, după ce copilul este botezat, după ce este miruns, la îmbisericire, preotul ia pruncul în brațe și merge cu el în dreptul icoanelor Mântuitorului și Maicii Domnului.

Pentru că esențial pentru un om nu este să între într-o casă, nu este să

între într-o profesiune, ba, uneori, nu este important nici că intră în neam. Important este că poți să dăruiești un copil Bisericii, că poți să-l dăruiești lui Hristos, Cel Care ți l-a trimis, că poți să-l dăruiești Cerului, de unde a venit prin harul lui Dumnezeu.

Să știți: până astăzi, copiii sunt, poate, singurele scări curate de unire între cer și pământ, câtă vreme avem conștiința că sunt darul lui Dumnezeu și că ne sunt dați ca să ne aducem aminte de Dumnezeu în mijlocul nostru. Căci prezența oricărui copil în mijlocul unei comunități schimbă pământul, îl încercuiește, îl face plin de fluturași, de norișori. Copilul reinventează o lume a lui în care, dacă nu încăpem, suntem nemernici, înseamnă că n-avem loc nici în Împărăția lui Dumnezeu.

Iată dar, duminica aceasta, de de parte, e duminica bunicilor. Vrem-nu vrem să recunoaștem, noroc că oame-nii aceștia s-au zbatut o țără să aibă copii, chiar bătrâni fiind, de dragul de a oferi mai apoi pe fecioara lor lui Dumnezeu din Ceruri, pentru ca Hristos Domnul să Se întrupeze în mijlocul nostru.

Să nu vă închipuiți că ar fi apărut altfel decât cu luptă, cu post și cu rugăciune o fecioară de talia Maicii Domnului. Sunt mulți care se îndoiesc asupra fecioriei ei, mai cu seamă după naștere. Sunt mulți care îi pun

în cârcă lucruri unele mai urâte decât altele. Dar cine n-a gustat din Trupul și Sângele lui Hristos n-are cum s-o înțelegea pe Fecioara Maria, care Îi dăruiește Fiului ei, în primul rând, trup și sânge, pentru că altfel n-ar fi avut de unde lua. Când am ridicat potirul astăzi și am zis: „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați!”, sigur că am arătat Trupul și Sângele lui Hristos, dar potirul nu semnifică altceva decât pe Maica Domnului, cea care I-a dăruit lui Hristos trupul și sângele necesar trăirii în mijlocul nostru, întrupării în mijlocul nostru. De aceea e mare Maica Domnului, pentru că Hristos o face mare, pentru că Hristos îi acordă dragostea Lui și toată bucuria Lui.

Vedeți, în Evanghelia de astăzi, cea de-a doua Evanghelia, la un moment dat Hristos intră într-o casă, ca toate casele din lume. Este întâmpinat de oamenii casei, ca în toate casele din lume. Se pune Hristos la masă și începe să vorbească despre Împărăția lui Dumnezeu. Maria, alta decât Maica Domnului – să n-o confundați niciodată! – șade la picioare și ascultă cuvintele lui Hristos. Marta se agită. O fi făcând acolo o omletă, știu eu, trebuie să fi găsit evreica ceva de pus pe masă, că sunt bune la bucătărie. S-a agitat, a transpirat, a pregătit cup-torul, au curs apele pe ea... Hristos se arată a glumeț. Glumește cu Mar-

ta. Lumea crede că o ceartă: „Marto, Marto, te-ngrijești și pentru multe te silești, ci un lucru trebuie; Maria partea cea bună și-a ales-o, care nu se va lua de la ea”. Ia uite cum o ceartă Hristos pe Marta! ar spune unii. N-o ceartă! Stați liniștiți! Glumește. O fi învățat de la bunicii Lui, Ioachim și Ana, care erau cunoscuți drept hâtri în Israel, cum ne spune cartea despre ei. Ce-i zice? „Marto, ce te agiți atâta? În fond, trebuie o bucată de pâine și un pahar cu apă... Dar dacă te-ai dus și ai făcut masă, ai pierdut ceea ce Maria a câștigat: cuvintele vieții veșnice”.

Este mare diferență să-I slujești lui Hristos tot agitându-te, transpirând, făcând tot felul de lucruri. Uitați-vă la pomenile noastre. Măi, muncește biata văduvă rămasă în viață, de gândești că-i musai să se mute lângă mort, sau invers, văduvul să se mute lângă nevastă-sa. Și atât aleargă în toate părțile, când, de fapt, până la urmă, fie vorba-ntre noi, pomana rămâne tot aceea pe care o faci cu amărâtul, aruncându-i, cine știe, odată, în glumă, 1.000 de lei, sau 500 de lei, sau 10.000 de lei, pomana având valoarea ei, fără-ndoială, dar mult mai de preț fiind să fii atent la cuvintele vieții veșnice, pe care moartea respectivă te învață să le vezi în altă parte.

Vedeți ce taină este Maica Domnului? Aproape că ne simplifică viața. Ce zice femeia aceea? „Fericit este pânte-

cele care Te-a purtat și sânii la care ai supt!” Măi, aproape că-i un pic jenant să vorbești despre pânțele și sânii în fața unui bărbat de talia lui Hristos. Și totuși! Câtă curăție în icoana aceea!...

Noi ne tot ascundem să abordăm asemenea lucruri. Și ați văzut, în ultima vreme, prin școală, cum copiii sunt obligați, sărmanii, să facă tot felul de educații sexuale, cum să n-aibă copii – nu cum să se păstreze și să aibă copii, nu cum să se țină sănătoși la minte și la trup, ca să poată da naștere unor copii sănătoși...

Și imediat ne înroșim. Dacă ar trebui să predea un preot în școală educație sexuală, s-ar bălbâi tot, că doar popa n-are voie să vorbească despre așa ceva! Deși el este întâiul care intră în

casă după nașterea unei femei, deși el este cel care botează copilul, cel care îl scufundă în colimvitra aceea – care seamănă cu un pânțele, până la urmă. Acesta este rostul nașterii. Colimvitra aceea, cristelnița în care-l botează pe copil, e pânțele Bisericii, din care-l scoate pe copil, născut din nou

din apă și din Duh la viața cea veșnică în Hristos. Ca și toate celelalte pe care le binecuvântează. Pentru că în Dumnezeu nu există mizerie pusă pe lucruri de felul acesta. Vedeți ce taină este? Din timpul vieții o femeie reacționează

și o preamărește pe Maica Domnului. Hristos spune: „Da, așa este, dar mai fericiți sunt aceia care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc”, adică noi.

Suntem identici în fericire cu Maica Domnului. N-avem identitate în sfințenie. N-avem identitate în mărire. N-avem identitate în jertfa pe care-o pune la bază. Niciodată n-o să putem jertfi ce a născut și ce a jertfit Maica Domnului, pentru că niciodată nu-L vom naște pe Hristos.

Pentru că, așa cum spunea cântarea, o dată cu nașterea Maicii, și inima prin care va străpunge sabia Crucii s-a născut. În mijlocul bucuriei acesteia, marcată de nașterea Maicii Domnului, nu uitați că prunca pe care astăzi o prăznuim, cu inimioara ei, aceea mică-mică din cale-afară, abia ticăind, are însemnată înlăuntru și Crucea lui Hristos, ce-i va frânge inima în două și o va dărui și pământului, și cerului, pentru mântuirea noastră.

E așa interesantă perioada aceasta din an! Dintr-un punct de vedere, în chip desăvârșit! Doar acum câteva zile am prăznuit c-a murit Maica Domnului și, iată-ne, acum prăznuim că se naște. Ce taină ține în ea Biserica, de vreme ce morții și vii se fac una?!... Ce taină ține în ea Biserica, de vreme ce cei încă nenăscuți și cei morți sunt una în Hristos?! Moartea și viața se fac una în Împărăția lui Dumnezeu, care este Biserica.

De aceea este duminica bunicilor, pentru că nimeni mai mult decât bunicii n-a dărui mai multă viață și

nu se apropie mai tare de moarte în toate icoanele ce ne stau în sufletul nostru. E în taina bunicilor ceva din taina cerului.

M-am tot gândit eu așa, de ce copiii – ai mei cel puțin – au respect din cale-afară față de bunici. Și-mi explicam în zilele trecute: nu pentru că sunt mai duiosi, că sunt mai tandri, pentru cum se poartă, pentru că le permit orice... Chiar dacă și-ar face un cuib de berze acolo, în capul bunicii, n-ar zice nimica, sărmana, ea sperând că va putea recupera tot ceea ce a pierdut în copilul pe care l-a scăpat cândva, undeva, printre degete. Devin bunici foarte afectuoși aceia care au fost răniți adânc în maternitatea lor și-n paternitatea lor, în puțința de a sta mult cu copiii. Și sunt bunici care stau mult cu nepoții, în speranța că recuperează vremea în care n-au stat destul cu copiii lor.

Lucrurile nu sunt așa recuperabile în Împărăția lui Dumnezeu, pentru că timpul la Dumnezeu n-are valoare. Și atunci vă spun: bunicii sunt mai buni întotdeauna decât părinții, pentru că au în ei mai multă moarte decât viață. Și copilul, care simte primul suferința, se apropie mai tare de ei, pentru că știe că numai dinspre el se poate transfuziona viața unuia care nu mai nădăjduiește aproape nimic.

Să știți că ochii mei au văzut multe la viața lor, dar cel mai impresionant

moment a fost odată când am intrat cu nepoțica unei doamne – doamna era paralizată, la pat, avea și un cancer nenorocit, ca toate cancererele, de altfel – și s-a apropiat nepoțica de patul bunicii și a început să-i zică rugăciunile.

Atunci veți fi bunici buni când nepoții – vă veți pierde vederea, vă veți pierde puterea de deplasare – se vor apropia de pat și vor zice rugăciunile în locul fraților voastre.

Mai este un motiv pentru care o pomenesc mult pe bunica mea, în afară de acela că o chema Maria, Dumnezeu s-o ierte! Cine știe câte din neam nu or fi fost Maria?!... Vreau să vă mai spun un lucru: în atacul acesta pe care structura occidentală îl duce împotriva Bisericii – de fiecare dată când Biserica încearcă să scoată capul în societate – până și existența mea, ca preot tânăr în Biserică, se datorează bunicilor. Părinții erau prea preocupați și prea prinși, săracii, cu conspectarea Scânteii, a raportului la Congresul al XIII-lea, la Congresul culturii și educației socialiste... Erau prea prinși în astea ca să ne mai arate cu degetul și Biserica. Și apoi, se temeau. Văzuseră pe cei care fuseseră contemporani cu ei făcând pușcărie, fiind bătuți și umiliți pentru Biserică, și n-ar fi vrut ca și copiii lor să fie așa. Dar bunicii, în ascuns, în bibliotecă, au ținut întotdeauna Scriptura, iar adânc în inima lor au ținut rugăciunile pe care le-au

învățat, la rândul lor, nu de la părinți, ci de la bunicii lor.

Dacă vreți, suntem ortodocși prin aceea că bunicii și-au făcut datoria. Avem în picioare o Biserică și stăm în picioare ca Biserică prin aceea că bunicii și-au făcut datoria. Este onorant să avem o Biserică plină de bunici și de nepoți, de tați, de mame care-L iubesc pe Dumnezeu! Pentru că, în primul rând, Hristos astăzi prăznuiește, laolaltă cu noi, pomenirea bunicilor Săi și a Maicii Sale care se naște.

Gândiți-vă astăzi ce bucurie este în ceruri! Noi stăm așa triști și abătuți pe pământ, că-s toate grămadă peste noi. Dar priviți dincolo de azur și gândiți-vă că astăzi, în vizită la Maica Domnului merge Tatăl Ceresc, Care a ales-o, Duhul Sfânt, Care a umbrit-o, Fiul, Ce S-a născut dintr-însa!... Merg Apostolii, merge Ioan Botezătorul, merg toți-toți-toți sfinții, de la facerea creștinismului până la sfârșitul veacurilor!

Noi suntem coada închinării, dar stăm la coadă și, fiind în rând, am prăznuit-o atât cât ne-a îngăduit Dumnezeu s-o facem. Nu-i taină mai mare decât aceasta, că o copilă a mișcat soarele și a astupat luna și luceafărul de pe cer a tremurat – cum zice cartea ce vorbește despre nașterea ei – și până și pasărea ce stătea în dreptul camerei în care naștea Sfânta Ana o

clipă a tăcut, pentru că se auzea de sus cântând cerul.

Dumnezeu să ne binecuvânteze laolaltă cu toți ai casei. Celor care poartă numele Maria, sub orice formă ar fi el – și în fond, ce femeie nu poartă numele Maria, câtă vreme e mamă sau va fi mamă?!... – ani buni cu rod, nu mulți, dar bine trecuți prin Împărăția lui Dumnezeu, sănătoși sufletește și plini de harul lui Dumnezeu! Amin.

*Capela Spitalului III, 2002
fragment din Praznicar,
Pr. Conf. Univ. Dr. Constantin Necula
(preluare www.agnos.ro)*

** Icoanele sunt pictate pe biserica
Mănăstirii Petru Vodă.*

Condacul Nașterii Maicii Domnului

Ioachim și Ana din defăimarea nenașterii de fii, iar Adam și Eva din stricăciunea morții au scăpat, Preacurată, prin nașterea ta. Aceasta o prăznuiește și poporul tău, de vina greșelilor mântuindu-se, când strigă către tine: Cea stearpă naște pe Născătoarea de Dumnezeu și hrănitoarea vieții noastre.

Viețile Sfinților și Dreptilor

Părinți Ioachim și Ana - 9 septembrie -

Sfântul și dreptul Ioachim a fost din seminția lui Iuda, trăgându-și neamul din casa lui David împăratul în acest chip: din neamul lui Natan fiul lui David s-a născut Levi, iar Levi a născut pe Melhie și pe Pamfir; Pamfir a născut pe Varpafir, iar Varpafir a născut pe Ioachim, tatăl Născătoarei de Dumnezeu. Acesta petrecea în Nazaretul Galileii, având soție pe Ana din seminția lui Levi, din neamul lui Aaron, fiica lui Mathan preotul care a preoțit în zilele Cleopatrei și ale lui Casopar, împărații Perșilor, mai înainte de împărăția lui Irod, fiul lui Antipater. (...) Această însoțire de neam mare, Ioachim și Ana, viețuind după lege, drepti au fost înaintea lui Dumnezeu; iar fiind îndestulați cu bogăția cea materialnică, mai presus de toate aveau pe cea duhovnicească. Și așa, cu toate bunătățile se înfrumusețau ei, umblând în toate poruncile Domnului fără de prihană. Iar la tot praznicul deosebeau din averile lor două părți, din care o parte o dădeau lui Dumnezeu la bisericăștile trebuințe, iar cealaltă parte la săraci. Și atât au plăcut lui Dumnezeu, încât i-a învrednicit pe ei să fie născători Fecioarei celei

fără de prihană, pe care mai înainte a ales-o Lui spre maică.

Din aceasta esta cunoscută viața lor cea sfântă, plăcută lui Dumnezeu și cinstită, că li s-a dat lor fiică cea mai sfântă decât toți sfinții și decât heruvimii mai cinstită, care mai mult decât toți a plăcut lui Dumnezeu. Că nu era în acea vreme pe pământ, între oameni, mai bine primiți lui Dumnezeu decât acești doi, Ioachim și Ana, pentru viața lor cea neprihănită.

Astfel că un dar ca acesta nu li s-ar fi dăruit lor dacă nu ar fi prisosit dreptatea și sfințenia lor mai mult decât a altora. Ci, precum singur Domnul avea să se întrupeze din Preasfânta, Preacurata Maică, așa se cădea ca și Maica Domnului să se nască din părinți sfinți și curați. (...)

Dumnezeiasca voință, mai întâi, a ținut multă vreme însoțirea acestor sfinți fără de fi, ca prin zămislirea și nașterea unei fecioare ca aceasta să se arate și puterea darului lui Dumnezeu, și cinstea celei născute, și vrednicia părinților ei. Pentru că a face să nască pântecul cel neroditor și sterp, aceasta este puterea darului dumnezeiesc, fiindcă aici nu firea, ci Dumnezeu Cel ce biruiește firea dezleagă legăturile nerodirei. A se naște din cei neroditori și străini, aceasta este cinstea celei născute, care a ieșit nu din părinți care s-ar fi sânguit la fapte trupești, ci din cei înfrânați, fiind ei

la bătrânețe; pentru că petrecuseră în însoțire, neavând fi, cincizeci de ani. Se arată și aici vrednicia părinților Maicii Domnului, că după lunga lor nerodire au născut pe bucuria a toată lumea. În acest lucru Sfinții Ioachim și Ana s-au asemănat Sfântului Patriarh Avraam și soției lui, cinstitei Sara, care la bătrânețe a născut pe Isaac, după făgăduință. Iar noi zicem că mai mult decât Avraam este aici, că pe cât este mai mare Fecioara Maria decât Isaac, pe atât mai mare este vrednicia lui Ioachim și a Anei, decât a lui Avraam și a Sarei.

Dar la această vrednicie nu au ajuns până ce nu au rugat pe Dumnezeu în amărăciunea sufletului lor și în mâhnirea inimii, cu mult post și cu rugăciuni. Că înainte merge mâhnirea și apoi vine bucuria. Și înainte mergătoare a cinstei este necinstea și povățuitoare spre câștigarea celor bune este cererea, rugăciunea cu lacrimi către Dumnezeu.

Când se mâhneau ei mult și se tânguiau pentru nerodirea lor, a adus Ioachim daruri Domnului Dumnezeu în biserica Ierusalimului la un praznic mare, în care toți fiii lui Israel aduceau darurile lor lui Dumnezeu. Iar Isahar, arhiereu fiind atunci, n-a voit să primească darurile lui Ioachim și l-a defăimat când le-a adus, ocărându-l pentru nerodire: „Nu se cade a primi din mâinile tale daruri, că ești fără de

fii, neavând dumnezeiasca binecuvântare, pentru oarecare tănuite păcate ale tale”. Asemenea și un oarecare evreu, din seminția lui Ruvim, aducând darurile sale cu ceilalți oameni, a ocărât pe Ioachim, zicându-i: „De ce apuci înaintea mea, aducând darul lui Dumnezeu? Nu știi că ești nevrednic să aduci cu noi daruri, de vreme ce nu ai lăsat seminție în Israel?”

Acestea auzindu-le Ioachim s-a mâhnit și s-a dus de la biserica Domnului foarte întristat, rușinat și defăimat și i s-a întors lui praznicul acela în plângere și bucuria praznicului acela în tânguire. Și nu s-a întors atunci

la casa lui, de mâhnirea cea mare, ci s-a dus în pustie, la păstoria turmelor sale, și acolo a plâns pentru două lucruri: pentru nerodire și pentru defăimare și ocară. Apoi, aducându-și aminte de Sfântul Avraam strămoșul, căruia i-a dat Dumnezeu fii după ce îmbătrânise, a început a se ruga Domnului cu dinadinsul, ca și el de aceeași binecu-

vântare să se învrednicească, ca auzit și miluit să fie, ca să se ridice ocară lui dintre oameni și să se dea rod însoțirii lui la bătrânețe, precum oarecând lui Avraam, ca să poată a se numi tată de fii, iar nu ca un neroditor și lepădat de Dumnezeu să rabde de la oameni ocară. Și a adăugat la rugăciune post,

patruzeci de zile, nevrând să guste pâine. „Nu voi da - zicea - gurii mele hrană, nici mă voi întoarce la casa mea, ci lacrimile mele să-mi fie mie hrană și pustia această casă, până ce va auzi și mă va cerceta pe mine Domnul Dumnezeu lui Israel”.

Asemenea și Ana, femeia lui, în casă șezând și

înștiințându-se că arhiereul nu a vrut să primească darurile lor, ocărându-i pentru nerodire, și că bărbatul ei, de mâhnire, lăsând-o pe ea, s-a dus în pustie, plângea cu nemângâiate lacrimi. „Acum - zicea - sunt mai ticăloasă decât toți: de Dumnezeu lepădată, de oameni defăimată și de bărbat lăsată. Deci de care lucru mai întâi voi

plânge? Oare pentru văduvia mea sau pentru nerodire? Oare pentru sărăcia mea sau că nu m-am învrednicit a mă numi maică?” Și se tânguia cu amar în toate zilele acelea. Iar o slujnică a ei, anume Iudit, o mîngîia pe ea, dar nimic n-a sporit, pentru că cine putea să o consoleze pe dânsa?!

Odată, tânguindu-se, a intrat în livada sa și, șezând sub un copac de dafin, a suspinat din adâncul inimii. Și ridicându-și cu lacrimi ochii săi spre cer, a văzut în copac un cuib de pasăre având pui mici. Și de acolo, luând pricină de mai mare durere a inimii, a început a striga: „Vai, mie, celei lipsite! Că eu singură sunt mai păcătoasă între ficele lui Israel! Eu singură decât toate mai defăimată între femei. Toate își poartă rodul pântecelui pe mâinile lor, toate de fiii lor se mîngâie, iar eu singură sunt străină de acea mîngâiere. Vai, mie! Că toate în biserica lui Dumnezeu se primesc cu darurile și au cinste pentru a lor naștere de fii, iar eu singură de la biserica Dumnezeului meu sunt lepădată. Vai, mie! Cine mai este ca mine? Nici cu păsările cerului nu m-am asemănat, nici fiarelor pământului, pentru că acelea sunt roditoare înaintea ta, Doamne Dumnezeule, iar eu neroditoare mă afflu. Nici pământului nu m-am asemănat, căci acela răsare și-și crește semințele sale și, roduri aducând, Te binecuvîntează pe Tine, Tatăl cel ceresc, iar eu

sunt singură și fără de fi pe pământ. Vai mie, Doamne, Doamne! Eu, păcătoasa, singură am sărăcit de facerea de roade. Tu, Cella ce ai dat Sarei oarecînd, la bătrânețele cele prea adânci, fiu pe Isaac; Tu, Cella ce ai deschis pântecelul Anei, mama lui Samuil, proorocul tău, caută acum spre mine și ascultă rugăciunile mele! Adonai Savaot! Știi ocara nerodirii, deci singur să-mi dezlegi durerea inimii mele și să deschizi gheburile pântecelui și pe cea neroditoare să o arăți roditoare, ca pe cea născută în dar să o aducem Ție, binecuvîntând, cântând, și cu un gând slăvind milostivirea Ta”.

Unele ca acestea cu plângere și cu tânguire grăindu-le, iată îngerul Domnului i s-a arătat ei, zicându-i: „Ano, Ano, s-a auzit rugăciunea ta și suspinurile tale au străbătut norii, iar lacrimile tale au ajuns înaintea lui Dumnezeu și, iată, vei zămisli și vei naște pe fiica cea prea binecuvîntată, pentru care se vor binecuvînta toate semințiile pământului. Printr-însa se va da mîntuire la toată lumea și se va chema numele ei Maria”.

Deci, auzind aceste cuvinte îngeruștii, Ana s-a închinat lui Dumnezeu și a zis: „Viu este Domnul Dumnezeu, că de voi naște prunc, îl voi da pe el spre slujba Lui, ca să fie slujind și laudând numele Lui cel sfânt ziua și noaptea, în toate zilele vieții sale”. Apoi, umplându-se de negrăită bucu-

rie, Sfânta Ana a alergat la Ierusalim cu sânguință, ca acolo mulțumita și rugăciunile sale să le dea lui Dumnezeu, pentru cercetarea Lui cea milostivă.

În același ceas, același înger s-a arătat lui Ioachim în pustie, zicându-i: „Ioachime, Ioachime, a auzit Dumnezeu rugăciunea ta și a voit să-ți dea ție darul Său că, iată, femeia ta, Ana, va zămisli și va naște ție o fiică, a cărei odrăslire pe pământ la toată lumea va fi bucurie! Și acesta să-ți fie ție semnul adevăratei mele bune vestiri: să mergi în Ierusalim la biserica Domnului și acolo vei afla, la porțile cele de aur, pe soția ta Ana, căreia aceeași bucurie i s-a vestit”. Deci, se mira Ioachim de această bună vestire îngerească și prea-

mărea, mulțumind lui Dumnezeu cu inima și cu gura de o milostivire ca aceasta a Lui. Apoi a alergat degrabă, bucurându-se și veselindu-se, la biserica Domnului și, precum i-a zis îngerul, a aflat pe Ana la porțile cele de aur rugându-se lui Dumnezeu, căreia i-a spus de buna vestire îngerească. Asemenea și ea i-a spus lui că a văzut și a auzit de la înger spunându-i pentru zămislire. Deci, proslăviră pe Dumnezeu Cel ce a făcut cu dânzii o milă ca aceea, Căruia, închinându-l-se în sfânta biserică, s-au întors la casa lor. Și a zămislit Sfânta Ana în ziua a noua a lunii lui decembrie, iar în septembrie, la opt zile, a născut pe fiica cea preacurată și binecuvântată

Fecioara Maria, pe începătoarea și mijlocitoarea mântuirii noastre, de a cărei naștere cerul și pământul s-au bucurat.

Și a adus Ioachim lui Dumnezeu daruri mari, jertfe și arderi de tot și s-a binecuvântat de arhieru, de preoți, de leviți și de tot poporul că s-a învrednicit de binecuvântarea lui Dumnezeu. Deci a făcut Ioachim ospăț mare în casa sa și toți se veseleau, laudând pe Dumnezeu.

Apoi, crescând Fecioara Maria, o păzeau părinții ei ca lumina ochilor, știind din descoperire dumnezeiască că va să fie lumină a toată lumea și înnoire a firii omenești. Deci o creșteau pe ea precum se cădea aceleia care avea să fie mamă a Mântuitorului nostru, nu numai iubind-o pe ea ca pe o fiică dorită de mulți ani, ci și cinstind-o ca pe o stăpână a lor, pentru că-și aduceau aminte de îngereștile cuvinte cele zise pentru ea și înainte vedeau în duh cele ce erau să fie întru dânsa. Pentru că Fecioară, fiind plină de harul lui Dumnezeu, de același har și pe părinții săi în taină îi îmbogățea, nu într-alt chip, ci precum soarele cu razele sale luminează stelele cerului, împărțindu-le lor lumina sa. Așa Maria cea aleasă, ca un soare strălucea pe Ioachim și pe Ana cu razele darului celui dat ei, încât erau plini de duhul lui Dumnezeu și cu dinadinsul credeau împlinirea cuvintelor îngerești.

Apoi, când era de trei ani, prin dumnezeiască poruncă au dus-o pe ea cu slavă în biserica Domnului, petrecând-o cu făclii, și au dat-o pe ea lui Dumnezeu ca dar precum se făgăduiseră. Iar după ducerea ei, trecând câțiva ani, Sfântul Ioachim a trecut din aceste de aici, având vârsta de optzeci de ani, iar Sfânta Ana, fiind văduvă, a lăsat Nazaretul și a mers la Ierusalim și acolo petrecea aproape de fiica sa cea prea sfântă, rugându-se în biserica lui Dumnezeu. Petrecând în Ierusalim doi ani, s-a odihnit în Domnul, având șaptezeci și nouă de ani.

Deci, o, cât de binecuvântați sunteți, sfinților părinți Ioachim și Ana, pentru cea prea binecuvântată fiică a voastră! Încă îndoit sînteți binecuvântați pentru Domnul nostru Iisus Hristos, în Care s-au binecuvântat toate neamurile și toate semințiile pământului. Cu drept cuvânt v-au numit pe voi Sfânta Biserică părinți ai lui Dumnezeu. Pentru că pe Cel ce S-a născut din fiica voastră cea prea sfântă, Dumnezeu Îl cunoaștem, Căruia acum, în cea cerească înainte stare aproape fiind, rugați-vă ca și noi să nu fim depărtați de bucuria voastră care petrece în veci. Amin.

preluare www.doxologia.ro

Troparul Sfinților și Dreptilor Dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana

Pomenirea dreptilor Tăi, Doamne, prăznuind, printr-înșii ne rugăm Ție, mântuiește sufletele noastre.

Rugăciune către Sfinții Părinți ai Maicii Domnului

Cei ce ați născut pe Maica Vieții noastre, de Dumnezeu Năcătoarea și Pururea Fecioara Maria, păziți-ne cu rugăciunile voastre de toate primejdiile! Luați aminte la sărăcia noastră sufletească și trupească și îmbogățiți-ne pe noi în Dumnezeu.

Sfântă Ana, ridică sfintele tale mâini, cu care ai îmbrățișat pe Împărăteasa Cerului și a pământului, către Părintele îndurărilor și a toată mângâierea! Ca astfel, trecând cu vederea mulțimea păcatelor noastre, să ne păzească pe noi de foamete, de potop, de foc, de sabie, de venirea altor neamuri și de războiul cel dintre noi. Așează, Sfântă Ana, în inimile conducătorilor țării acesteia cele bune pentru sfintele lui Dumnezeu biserici!

Păzește pe cei ce te cheamă pe tine de moartea cea fără de veste. Apără-

ne de vrăjmașii cei văzuți și de cei nevăzuți. Împacă neînțelegerile din familii, fii sprijin celor neputincioși. Celor căzuți în adâncul păcatelor, luminează-le mintea, ca să se întoarcă la pocăință. Iar în vremea plecării noastre din viața aceasta, să ne aperi pe noi de cei ce se silesc a vâna sufletele noastre.

Bucură-te, Ioachime, sfeșnicul lui Dumnezeu, cel în fapte bune îmbătrânit, prin care întristarea nerodirii s-a pierdut. Veselește-te, că Fiica ta s-a făcut Biserică a lui Dumnezeu, născând pe Hristos Domnul. Luminează-ne și pe noi spre fapte bune, cel ce ești luminătorul celor din întunericul necunoștinței, dulce mângâietor al celor întristați și îndemnătorul celor însoții în Sfânta Taină a Cununii.

Bucură-te, Sfântă Ana, ceea ce ești dăruitoare îmbelșugată și de cele pământești. Veselește-te, lauda femeilor și cununa maicilor, ascultătoare blândă a celor ce te cheamă pe tine, ceea ce ne împlinești cererile cele bune, bogăția săracilor și a văduvelor!

Ne bucurăm și noi, văzând că prin nașterea ta s-a stins datoria păcatului. Fii și de acum înainte, Sfântă Ana, ajutoarea și mângâierea celor care și doresc copilași, grabnică tămăduire a celor neputincioși. Căci nicio dată nu te-ai ascuns de la năzuința noastră! Ceea ce în chip nemijlocit vezi frumusețea Dumnezeirii, ai ră-

sărit crinul fecioriei și ai hrănit pe Hrănitorea Vieții. Oamenii au primit atâta mângâiere și încredințarea că vor fi răscumpărați atunci când te-au văzut pe tine alăptând pe Maica Izbăvitorului!

Sfinților și Dumnezeieștilor Părinți Ioachim și Ana, statornicia și răbdarea voastră să ne-o împărtășiți și nouă, celor nevrednici și păcătoși. Ca văzând dragostea voastră, Dumnezeu să ne dea timp de pocăință și de întoarcere. Bucurați-vă și ajutați-ne și pe noi să ne bucurăm împreună cu voi, în Împărăția Cerurilor! Amin

De ce ne rugăm în genunchi?

De multe ori, poate că ne-am întrebat de ce bunicile noastre se rugau în genunchi în biserică, dar și acasă. În fața candeliei pâlپătoare și a icoanei afumate, rugăciunea lor trecea dincolo de lumea aceasta. (...) Ce dădea acestei rugăciuni o notă distinctivă? Tocmai faptul că se făcea în frângerea genunchilor, chip al frângerii interioare a inimii.

Bunica nu auzise niciodată de grecescul „metanoia” sau de practici isihaste și curente filocalice. Însă, știa bine un lucru: rugăciunea nu se face decât în genunchi, în stare de sme-

renie și de cucernicie, de liniște și de împăcare cu Dumnezeu. Pentru bunicile noastre, a îngenunchea nu era o povară – ci un mare privilegiu.

Îngenuncherea la rugăciune este o notă caracteristică religiei creștine. Iudeii contemporani Mântuitorului Hristos obișnuiau să se roage stând în picioare la sinagogă sau la colțul străzii, pentru a-și etala pietatea. Spre deosebire de această stare, Însuși Mântuitorul a îngenuncheat la rugăciunea din grădina Ghetsimani și Maica Domnului a îngenuncheat lângă Crucea Fiului ei. Sfântul Ștefan a căzut în genunchi înainte să moară ca martir (Fapte 7,60), iar Apostolul Petru a îngenuncheat lângă trupul Tavitei „și, rugându-se a înviat-o”. (Fapte 9,40). Acestea sunt exemple dumnezeiești și argumente istorice în favoarea rugăciunii îngenuncheate. Însă, mai presus de a fi o practică istorică, a îngenunchea este legat de starea noastră de spirit. De multe ori, simțim că avem nevoie să stăm în genunchi. Ceva, o putere necunoscută, un imbold, o taină și o minune ne pun în genunchi.

Într-o societate care ne hrănește cu felurite concepte psiho-sociale de genul „tu decizi”, „tu trebuie să fii cel mai puternic” „gândește liber” „we love to entertain you”, omul contemporan a pierdut imboldul și nevoia interioară de a îngenunchea.

Însă, flacăra nu a fost stinsă de tot. A rămas o scânteie, o licărire sfântă în fiecare. Suntem mai mult sau mai puțin conștienți de această scânteie, dar ea pâlpâie, indiferent de cât de mult vrem noi să o stingem. Dumnezeu are momentul rezervat pentru fiecare, atunci când din scânteie se va aprinde o flăcără puternică. (...)

Zice un sfânt contemporan, Nicolae Velimirovici, că diferența dintre ortodoxul balcanic și sofisticatul om occidental e faptul că primul știe să îngenuncheze la rugăciune. Știe că a sta în genunchi, de vorbă cu Dumnezeu, este semn al smereniei și al pocăinței pentru păcatele sale, al recunoașterii imperfecțiunilor proprii. Îngenunchind, omul își recunoaște căderea în păcat, nevrednicia sa. Apoi, ridicându-se, se smulge din viața de până atunci, spre o nouă viață. Prin îngenunchere, omul coboară în mod voluntar în țărâna din care a fost făcut, predându-și viața în voia lui Dumnezeu. Așa ne arată și Sfântul Isaac Sirul, că „de fiecare dată când ne plecăm genunchii, arătăm cu fapta că prin păcat am fost azvârliți la pământ, dar iubirea de oameni a Ziditorului nostru ne-a rechemat la cer”.

*<http://www.doxologia.ro/puncte-de-vedere/de-ce-ne-rugam-genunchi>
(recomandat de Simona Elena Zsold, Kriens)*

Program Liturgic

Sâmbătă, 10 Septembrie

19:15 - Vecernia

Duminică, 11 Septembrie

9:15 - Utrenia

10:15 - Sfânta Liturghie

12:30 - Agapă

Împreună prăznuirea Hramului
Parohiei noastre

Sâmbătă, 17 Septembrie

19:30 - Vecernia

Duminică, 18 Septembrie

9:30 - Utrenia

10:30 - Sfânta Liturghie

Sâmbătă, 24 Septembrie

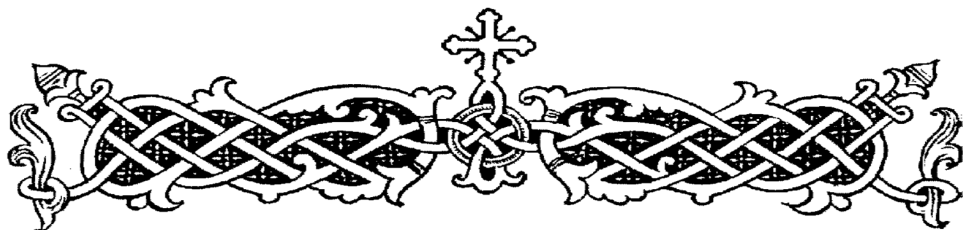
19:30 - Vecernia

Duminică, 25 Septembrie

9:30 - Utrenia

10:30 - Sfânta Liturghie

Parohia ortodoxă „Nașterea Maicii Domnului”

Pr. Dan Moldovan
Tel.: 076 332 82 79

Adresa poștală:
Postfach 14219, 6000 Luzern 14

Locul de rugăciune:
Capela „Steinmattli”
Bodenmattstrasse 2, 6048 Horw, Luzern
(intersecția Bodenmattstrasse cu Grisigenstrasse)
Coordonate GPS: 47.014260, 8.301935

Programul slujbelor:

Sâmbăta
19:30 - Vecernia

Duminica
09:30 - Utrenia
10:15 - Sfânta Liturghie

Programul actualizat al slujbelor pentru sărbătorile din timpul săptămânii
este anunțat la biserică și pe site-ul parohiei:

www.biserica-luzern.ch

<https://www.facebook.com/bisericaortodoxalucerna/>

Așteptăm impresiile dumneavoastră și materialele pe care le doriți publicate în revistă
prin e-mail: biserica.luzern@gmail.com

Dorim să mulțumim pe această cale tuturor celor care sprijină în mod constant Biserica și în mod special parohia noastră. Ajutorul benevol și susținerea dumneavoastră voluntară sunt o contribuție enormă pentru întărirea vieții comunitare la Lucerna precum și pentru continuitatea rugăciunilor comunitare care se săvârșesc. Nu numai noi profităm de aceasta, ci și generațiile care ne vor urma nouă. Este păcat să ne privim atât pe noi înșine cât și pe copiii noștri de un drept elementar: acela de a cunoaște și trăi autentic credința și spiritualitatea propriului neam. Să binecuvinteze Dumnezeu toată jertfa făcută cu dragoste!

Ajutorul dumneavoastră pentru susținerea parohiei:

Rum. Orth. Kirchgemeinde
Zentralschweiz
Postfach 14219
6000 Luzern 14

IBAN: CH51 0077 8010 0658 2950 4